01/02/2023

Честваме празника на св. Трифон

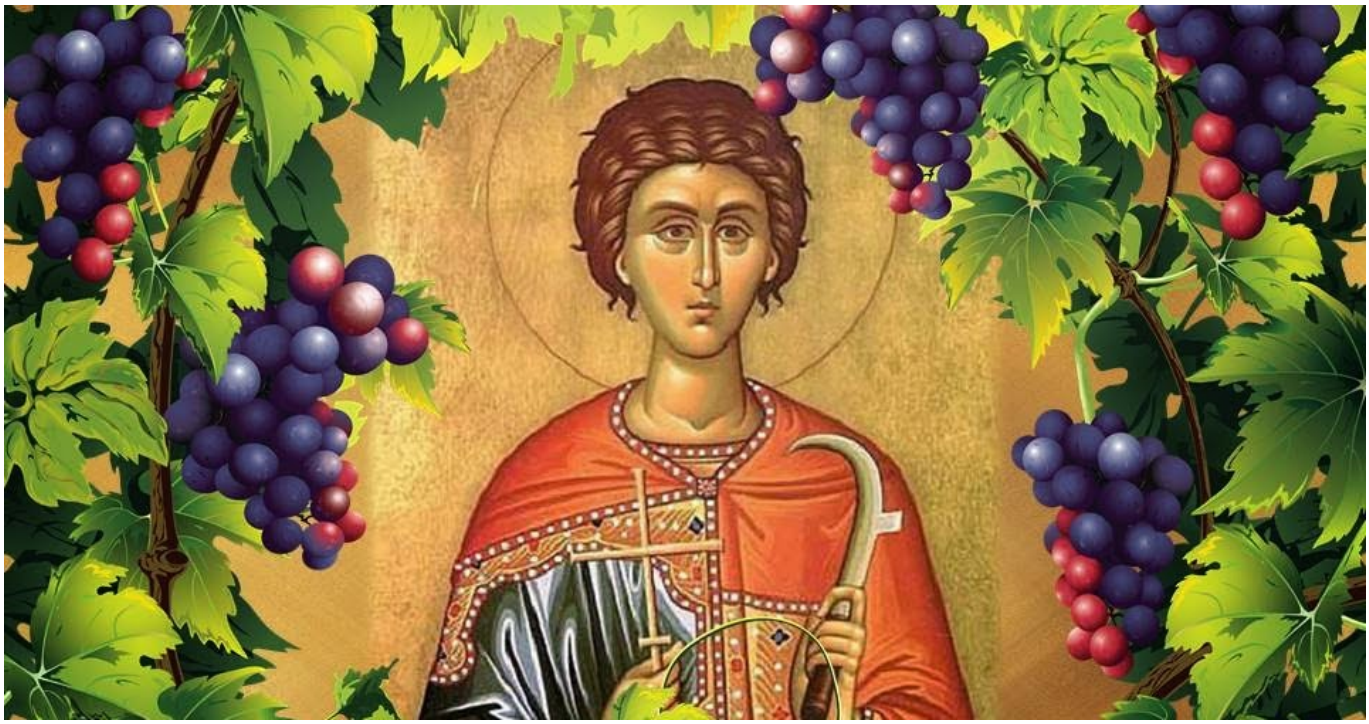

Свети мъченик Трифон се родил около 225 г. в с. Комсада, близо до гр. Апамия, в малоазийската област Фригия, Римската империя.

Родителите на св. Трифон били дълбоко вярващи християни и отрано се потрудили над своето чедо да разгорят в сърцето му любов и преданост към Бога. Трудът на родителите скоро дал своя плод. Свети Трифон бил още дете, когато по негова молитва Бог вършел чудеса.

Римският император Гордиан (238-244) не бил християнин, но не преследвал последователите на Иисус. И Бог му сторил милост за това. Той имал дъщеря Гордиана – умна и хубава. За нея идвали видни и прославени момци. Но в това време тя тежко заболяла душевно. Мъченица и терзана, тя се хвърляла в огън, хвърляла се и във вода от мъка. Идвали най-способни лечители, но накрай родителите й се убедили, че за болестта й няма лек. Тя обаче непрестанно повтаряла едно и също: „Никой не може да ме излекува, освен Трифон.“ Тия думи отдавали на душевното й страдание и ги отминавали без внимание. Но когато нямало вече какво да правят, императорът наредил да се провери навсякъде из империята има ли такъв човек Трифон, който лекува болни, и да го доведат.

Св. Трифон тогава бил 17-годишен. Довели го в Рим. И понеже Бог тъкмо чрез

него дал изцеление на Гордиана от тая болест, истинността на обясненията му, че живият и истинският Бог, в Когото вярват християните, е излекувал девойката, била очевидна за всички. Мнозина повярвали и се кръстили. Императорският дом се изпълнил с радост. Благоволението на императора към християните станало толкова явно, че вече го смятали за таен християнин. Той обдарил богато свети Трифона и с благодарност го изпратил у дома му. Но сърцето на юношата било чуждо за богатството, затова той раздал из пътя си всичко на нуждаещите се.

Когато римският императорски престол бил зает от Декий Траян (249-251), за християните настъпили тежки дни. Новият император се заел да изкорени християнството. Той наредил на цялата империя християните да се заставят да се върнат към езичеството. Онези, които не се покорят, да бъдат избити.

В това време управител на източните римски земи бил някой си Аквилин. Донесли му за свети Трифон – че е християнин; че знаел разни хитрини за лекуване на болести; че не зачитал царската воля; че обикалял села и градове, лекувал болни и подмамвал тях и близките им да стават християни; че открито осмивал великите богове на римляните. Аквилин веднага наредил да заминат стражи за Фригия, да издирят виновния и да го докарат на съд в Никея, където било седалището на управлението. Светецът бил лесно намерен, понеже за ревността му по Бога, за многобройните му чудеса и усърдието му в разпространението на вярата се говорело из цяла Фригия.

Вестта на стражата, изпратена да го арестува, стигнала до него много по-рано от самата стража. Св. Трифон имал предостатъчно време да се укрие. Той обаче не се възползувал от това. Времето до пристигането на стражата той прекарал в пост и молитва. А когато тя дошла, той я посрещнал и се предал. Когато въвели младежа в съдилището, съответният съдебен служител, на име Помпиан, се обърнал с висок глас към Аквилин:

– Ето юношата от Анамия, представен на твое величество за съд, е застанал пред светлата ти власт.

– Застаналият насреща – обадил се Аквилин – да ни каже своето име, своята родина и своята съдба, а също и да изповяда вярата си.

– Името ми е Трифон, родното място – село Комсада, което е в околностите на град Апамия. Съдба у нас няма, защото вярваме, че всичко става по Божи промисъл, а не по съдба и движение на звездите, нито пък случайно, както вие вярвате. По живот не съм роб, а свободен. Единствено на Христа служа.

Христос е моята вяра. Христос е моята слава и похвала.

– Мисля – казал управителят, – че досега не си чул за царската заповед – всеки човек, който се нарича християнин и на боговете не се покланя, да бъде предаден на смърт. Опомни се прочее и се отречи от твоята измамлива вяра, за да не бъдеш хвърлен в огън.

– О, ако бих се сподобил чрез огън и чрез всички мъки на света да умра за името на моя Бог, Господ Иисус Христос!

– Чуй, Трифоне, съветвам те да принесеш жертва на боговете. Гледам те млад тялом, а зрял по ум и не ми се иска зле да свършиш.

– Зрял по разум ще бъда, ако принеса съвършено изповедание на моя Бог, ако опазя като много ценно съкровище неизменно благочестивата в Него вяра, и ако стана жертва за принеслия в жертва Себе Си заради мене.

– Ще предам – заплашил управителят – тялото ти на огън, а душата ти най-люто ще измъча.

– Ти ме заплашваш с огън, който се гаси. Аз пък предупреждавам вас, неповярвалите, за опасността от вечен огън, който не се гаси. Отстъпи прочее от суетите и познай истинския Бог, за да не се разкайваш, когато се намериш във вечния огън!

Аквилин загубил самообладанието си, което си налагал заради своето достойнство, разгневил се и дал заповед да изтезават юношата: да снемат дрехите му, да го окачат на едно дърво и да го бият, докато се откаже от своя Бог. Подсъдимият, като чул заповедта, веднага започнал да се съблича.

Цели три часа жестоко били юношата. Тялото му се покрило с рани и кръв. Въпреки това, той не само не се отрекъл, но и стон дори не издал. Острите болки от многобройните рани потъвали в дълбоката му обич и безпределна преданост към Бога.

Управителят наредил отново да го затворят и заминал на обиколка из областта. Като се завърнал, той го извикал пак на съд.

– Наказа ли те достатъчно – запитал той – дългият ти престой в затвора, за да се подчиниш на царската заповед и да паднеш на колене пред боговете?

– Мой Бог и Господ е Иисус Христос, Комуто служа с чисто сърце. Той ме научи и утвърди, непоколебимо да пазя вярата си в Него. На Него прочее,

истинският цар и Бог, се покорявам и пред Него коленича!

Управителят наредил да забият гвоздеи в ходилата му и бос да го развеждат из заснежените градски улици, като непрестанно го бият. След това мъчение, на което целият град станал свидетел, той отново бил изправен на съд:

– Докога, Трифоне, не ще обръщаш внимание на мъките? Докога не ще те докосва лютивината на болките?

– Докога ли – отвърнал свети Трифон – не ще познаваш силата на Христа, която е у мене, и докога ще изкушаваш Светия Дух?

Последвала нова заповед за изтезания. Но напразно. На Аквилин не оставало нищо друго, освен да издаде смъртна присъда: Трифон да се изведе извън града и да бъде обезглавен с меч!

Преди да отсекат главата му, св. Трифон застанал с лице към изток, благодарил на Бога, че го е удостоил с мъченически венец и възнесъл последното си моление – да се всели душата му в небесното царство. Докато още се молел, той склонил глава и починал. Не станало нужда палачите да се занимават повече с него.

Местните вярващи прибрали тялото да го погребат в своите гробища, но мъченикът им се явил насъне и поискал да го погребат в родното му село. Те постъпили според волята му.

dobrotoliubie.com